

Men alle disse Betragtninger har ikke nogen som helst Værdi ved dette Lovforslags Behandling ud over at tjene til almindelig Oplysning og til at fylde Rigsdagstidenden. De kunde ganske vist have nogen Værdi, hvis der laa noget Skatteprincip i Ministerens Lovforslag, men Ministerens Lovforslag er ganske uden noget som helst Princip; ud over, de 25 pCts Tillæg til Formueskatten findes der ikke Spor. Det er i Virkeligheden det vildeste Kaos, og det Kaos, der i Forvejen kan være i Kommunernes Skatteforhold, kan blive meget større, hvis Forslag om at give Kommunerne carte blanche med Hensyn til den Maade, hvorpaa de vil skaffe sig Penge, træder ud i Livet. Derfor mener jeg, at Betragtninger over, hvorledes Forholdene nu er i Kommunerne, er ganske værdiløse i denne Debat.

Fra forskellige Sider er der protesteret — og det vil jeg ogsaa benytte Lejligheden til — mod dette, at Kommunerne eventuelt ogsaa kunde indføre en Grundskat. En saadan vil blive lagt ganske paa bedste Beskub, og i selve dette at lægge en kommunal Skat paa Grunden ligger et Skatteproblem, ligesom der i andre Ting, der her er foreslaaede, ligger Skatteproblemer af stor Rækkevidde, som Rigsdagen altid har skænket megen Interesse og behandlet meget grundigt, medens den højtærede Minister nu mener, at man skal sætte en tyk Streg over denne Grundighed og vedtage noget, som let kan føre til den fuldstændigste Vilkaarlighed.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger — jeg skal ellers ikke trække Debatten ud — til Bestemmelsen om Børnebespisning. Den højtærede Minister siger, at under de nuværende Forhold bør man stræbe hen til, at intet Barn er underernæret. Nu vil jeg spørge den højtærede Minister, om han sidder inde med Oplysninger, der viser ham, at Antallet af saakaldte underernærede Børn er særlig stort under de nuværende Forhold i Sammenligning med, hvad det plejer at være. Der er nemlig ingen Grund til at sige, at netop i dette Øjeblik maa der ingen underernærede Børn være. Hvorfor netop ikke i dette Øjeblik? Hvis der under andre Forhold ogsaa er underernærede Børn i stort Antal, kan man med akkurat samme Styrke

sige, at under disse andre Forhold bør der heller ikke være underernærede Børn. Man maa altsaa have at vide, om der ellers ikke er underernærede Børn, medens der findes saadanne i Aar. Men i saa Henseende tror jeg ikke, den højtærede Minister ved noget som helst. Desangaaende vil jeg gerne stille den højtærede Minister et Spørgsmaal. Den højtærede Minister er, saa vidt jeg ved, Præsident eller lignende for „Centralkomitéen af 1914, Dronningens Indsamling“, og som jeg nævnte i Forgaars, og som det ogsaa er mange bekendt, etablere denne Komité blandt de Foranstaltninger, den traf, en Bespisning, hvor alle, der ønskede det, kunde faa Lejlighed til at hente Mad. Maden blev tilberedt paa de fortræffelige kommunale Institutioner, man har i København, og udleveret derfra. Jeg nævnte, at 2,300—2,400 Portioner paa den Maade var udleverede daglig. Nu vil jeg stille dette bestemte Spørgsmaal til den højtærede Minister: Blev der i sidste Vinter nægtet noget Barn nogen Madportion? Hvis nu den højtærede Minister maa sige: Nej, det blev der ikke — og den højtærede Minister, der kender disse Forhold, maa svare: Nej, der var ikke noget Barn, der søgte Mad ad denne Vej, men ikke fik det —, saa forekommer det mig, at man ikke kan tale paa den Maade, det her sker, om disse underernærede Børn, thi efter den Maade, hvorpaa der her tales om dem, skulde man jo tro, at det overhovedet var umuligt at tilvejebringe Midler til at skaffe disse underernærede Børn Mad. Og det er det ikke. Den højtærede Minister har selv staaet i Spidsen for en Organisation i denne den største Kommune, hvor der var tilstrækkelige Midler til at tilvejebringe den Mad, som nu søges tilvejebragt gennem Lovforslaget, og jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at naar denne Organisation atter faar begyndt paa sin Virksomhed, vil den af alle os her i København, som er i Stand til at bidrage dertil, i den kommende Vinter faa den samme Tilslutning, som den fik i Fjor, og endda maaske større Tilslutning, hvis Ministeren ikke nu gaar hen og ødelægger det for den. Vent derfor med at tale om, at ethvert underernæret Barn skal have en Portion Mad om Dagen ved Kommunens og eventuelt Statens Hjælp, indtil den Or-